

E. GREENLAND

TIJDNOOD

De Rode en Witte Kroon

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk papier.

De namen, dialogen en gebeurtenissen in dit verhaal zijn voortgekomen uit de verbeelding van de auteur. Dit is een fictief werk.

Derde druk

ISBN 9789083435350 (paperback)

ISBN 9789083435312 (e-boek)

NUR 280, 283, 284, 285

© Ernest Greenland, 2026

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver.

Vormgeving en coverillustratie: Tineke Tekent

www.ernestgreenland.com

Inhoud

1	Dertien jaar geleden	1
2	Het verloren licht	8
3	Eén van geen	17
4	Exotische krachten	23
5	Een bittere nasmaak	30
6	Het bekende onbekende	40
7	Een valse start	47
8	Oud zeer	58
9	Op heterdaad	67
10	Achter slot en grendel	77
11	Project Tijdnood	87
12	Op het spoor	94
13	Geen weg terug	103
14	Tussen donker en licht	110
15	Verblind	118
16	Hoogverraad	124
17	Roekeloos	133
18	Onbreekbare stilte	143
19	Wie vangt wie?	151
20	Ingewikkeld	161
21	Kiezen of delen	170
22	Gestrand	181
23	Gedeeld leed	191
24	Goud in de lucht	196
25	Alles of niets	207
26	Schaduw in de nacht	217
27	De splitsing	227
28	Oog in oog	235
29	Hoop en vrees	246

Dertien jaar geleden

Op deze vrijdagavond glinsterden de straten van New York onder een dun laagje sneeuw, alsof iemand er vluchtig poedersuiker overheen had gestrooid. Mensen haastten zich met opgehaalde kragen en rode neuzen naar huis, naar feestjes of gewoon ergens waar het warm was. Behalve William en Mahendra, die nog altijd in de top van de hoogste toren van de stad waren, alsof het weekend voor hen even was uitgesteld.

‘De kust is veilig,’ zei Mahendra, terwijl hij Williams kantoor binnenstapte. ‘Ik heb gewacht tot iedereen vertrokken is, precies zoals je vroeg. Maar nu móét je me vertellen: wat is er zo belangrijk?’

William had stilletjes uit het raam zitten staren, alsof hij de sneeuwvlokjes iets probeerde te vragen. ‘Kun je de deur sluiten?’

Mahendra glimlachte. ‘Echt waar, William? We zitten vijfhonderd meter hoog, helemaal boven in een lege toren, en nóg moet ik de deur dichtdoen?’ Schuddend van ongeloof klikte hij de deur achter zich dicht. Daarna keek hij William nieuwsgierig aan, alsof hij een groot geheim verwachtte.

‘Het gaat over Tijdnood,’ zei William.

‘Bedoel je Project Tijdnood?’ Een wenkbrauw van Mahendra sprong omhoog. ‘De laatste keer dat je over dat project sprak, was... eh... eeuwen geleden! Ik dacht eerlijk gezegd dat je het allang had opgegeven.’

William knikte. ‘Alles aan de uitvinding was lastig en onzeker. Het heeft inderdaad lang geduurd.’

Mahendra boog nieuwsgierig naar voren. ‘Geduurd tot wat? Tot het eindelijk... af is?’

Williams ogen glinsterden en langzaam brak er een grijns door op zijn gezicht.

‘Het is af? Dit is geweldig nieuws!’ Mahendra’s stem sloeg bijna

over van enthousiasme. ‘Kom op, vertel me nú wat Tijdnood is.’

William keek hem strak aan. ‘Je weet hoe ik erover denk. Maar ik wil iets met je afspreken.’

Hij haalde een smal, stalen voorwerp uit zijn broekzak. Het was zo’n tien centimeter lang en overal zaten kleine putjes in het metaal.

‘Je hebt de sleutel nog,’ zei Mahendra verbaasd.

‘Hij heeft al die tijd feilloos gewerkt,’ zei William. ‘Maar nu mijn uitvinding af is, wil ik nóg een voorzorgsmaatregel nemen. Wanneer ik, zoals vanavond, niet naar mijn geheime werkplaats ga voor Tijdnood, laat ik de sleutel hier achter. Dit kantoor is beter beveiligd dan mijn huis.’

Mahendra fronste. ‘Waarom vertel je me dit?’

‘Mocht mij ooit iets overkomen, dan mag Tijdnood niet verloren gaan. En al helemaal niet in de verkeerde handen vallen. Jij bent mijn beste vriend, Mahendra. Ik vertrouw jou.’

Mahendra grinnikte. ‘Je klinkt alsof je achtervolgd wordt door geheimagenten.’

William trok zijn mondhoeken strak. ‘Ik heb deze uitvinding ter wereld gebracht en het is mijn plicht er verantwoordelijk mee om te gaan.’

Hij liep naar de hoek van zijn kantoor, waar een laboratoriumbureau stond dat minstens honderd jaar oud was. Hij schoof de gebogen houten klep omhoog en onthulde een werkblad dat bezaaid was met antieke spullen.

Boven het blad zaten laatjes en vakjes, propvol met vergeelde papieren. Bij elk vakje stond een label: *Fonograaf*, *Accu*, *Filmcamera*, *Gloeilamp*... en eentje dat raadselachtig *Nieuwe snuffjes* heette.

Mahendra keek bedenkelijk naar William. ‘Je verstopt de sleutel toch niet in dit museumstuk? Je hebt hier gewoon een wandkluis.’

‘De kluis is veel te voor de hand liggend,’ zei William. ‘Iedereen verwacht het dáár. Maar dit oude bureau met antieke spullen? Let goed op.’

William haalde een stapeltje papieren uit het vakje *Nieuwe snuffjes*. Daarna wurmde hij zijn hand diep in de opening,

rommelde wat en peuterde iets los. Bij het terugtrekken van zijn hand hield hij een simpel houten staafje vast.

Hij trok nu voorzichtig het laatje ernaast uit het bureau. In de holte daarachter haalde William een verborgen doosje tevoorschijn. Van buiten leek het heel gewoon, maar van binnen was het bekleed als een sieradendoosje.

William legde de sleutel erin, sloot het doosje en verstopte het weer in het bureau. Het laatje schoof hij ervoor, terug op zijn plaats. Alles leek weer normaal.

‘Dat is een slimme verstoppelsek,’ zei Mahendra bewonderend.

William keek hem ernstig aan. ‘Mocht mij ooit iets overkomen, controleer dan meteen of de sleutel hier ligt. En neem hem mee.’

‘Maar aan alleen de sleutel heb ik niets.’

‘Daar heb ik aan gedacht,’ zei William. ‘Iemand zal jou opzoeken. Het is veiliger dat jullie allebei een deel van de puzzel kennen.’

‘En wat moet ik dan met de uitvinding doen? Het lijkt me supercomplex. Je bent er niet voor niets jaren mee bezig geweest.’

‘Geen zorgen, ook daar heb ik aan gedacht,’ zei William glimlachend. ‘Ik moet echt gaan.’ Met snelle passen stapte hij naar de kapstok naast de deur.

‘Nu? Waar ga je heen?’

‘Het Amerikaans Natuurhistorisch Museum.’ William trok zijn dikke winterjas aan, slingerde zijn gebreide sjaal om en zette zijn pet met oorflappen op.

‘Het museum is toch al dicht?’

‘Voor gewone bezoekers wel. Maar omdat ik met de onderzoeksbibliotheek heb geholpen, is mij een gunst verleend.’

‘Wat ga je daar doen?’

William legde zijn hand op de deurklink en glimlachte opieuw. ‘Oefen de stappen die we net hebben besproken en laat het bureau netjes achter. Fijne avond.’

Hij sloot vlug de deur, want hij zag dat zijn vriend meer vragen had.

In de snellift van de kantoortoren onderdrukte William een

gaap en in de hal zwaaide hij even naar de receptionist. Buiten was het ijskoud en alleen de rokende putdeksels waren niet bedekt met een laagje sneeuw.

Terwijl hij liep, keek William schichtig naar de mensen die hem passeerden. *Als ze zouden weten wat ik heb uitgevonden, zouden ze dan hun kinderen opgelucht in de armen sluiten? Of juist in paniek raken?* Hij zuchtte. *Waarschijnlijk dat laatste.*

Hij daalde de trappen van het metrostation af en haastte zich naar het achterste deel van een metro. William trok zijn pet dieper over zijn hoofd en dook weg in zijn sjaal. In de wagon ging hij staan bij een deur die tijdens zijn rit gesloten zou blijven en hij keerde zijn rug naar de andere passagiers. Zo viel hij minder op.

Misschien was dat wat overdreven. Iedereen scrollde op zijn telefoon en niemand verwachtte dat de baas van *Symbiose* – het grootste technologiebedrijf ter wereld – in de metro meereed.

De metro gierde door het ondergrondse spoornet. William hield opnieuw een gaap tegen en tuurde naar zijn spiegelbeeld in het raam. Eigenlijk was hij jonger dan Mahendra, maar je zou het tegenwoordig niet meer zeggen. Jarenlang had Tijdnood als een last op zijn schouders gedrukt, alsof hij een marathon liep die nooit ophield. Maar nu... nu was het klaar. En dat gaf hem een vreemd gevoel. Hij was niet uitzinnig van vreugde, maar onrustig. Juist nu kon er het meeste misgaan.

Na een aantal haltes stapte William uit bij *81st Street – Museum of Natural History*. Hij nam de trap naar boven en kwam uit op een tussenverdieping van het metrostation. Daar was de ondergrondse ingang van het museum.

Overdag stonden er lange rijen, maar nu was het stil. Alleen een beveiligder hield de wacht. De man wiebelde van zijn ene voet op de andere, alsof hij een gek dansje deed, óf heel nodig naar de wc moest. Hij merkte William meteen op en opende het zware hek dat de ingang na sluitingstijd afsloot.

William kreeg een knikje bij het binnenstappen en wachtte tot het hek weer op slot zat. Hun voetstappen galmden door een lege gang. Nog voordat William goed en wel in het museum stond, sprong er ineens een jongen voor zijn neus.

‘Goedenavond, meneer Wiscom!’ zei de jongen enthousiast. Zijn ogen glommen en om zijn nek bungelde een koptelefoon die hij tijdens openingstijden vast niet mocht dragen. ‘Ik ben gevraagd u welkom te heten en uw spullen aan te nemen. Dus, eh... welkom!’

William bedankte de jongen en vroeg naar zijn naam. De beveiliging draaide de deur op slot en verdween haastig richting het toilet.

In de lege garderobe gaf William de jongen een fooi. ‘Omdat je door mij moet overwerken.’

‘Wat aardig!’ zei de jongen. Hij boog zich iets dichterbij William toe. ‘Mag ik u iets vragen? Wat is uw geheim?’

William fronste en dacht even aan Tijdnood.

‘Ik bedoel, hoe kan ik later net zoveel bereiken als u?’

Williams blik werd weer zachter. ‘Wanneer ik terug ben, deel ik mijn beste tip met je.’

‘Dank u wel! Wilt u een plattegrond? Er is een nieuwe tentoonstelling die u misschien nog niet heeft gezien.’ De jongen wees trots naar een bordje op de balie.

Nieuwe tentoonstelling:

Het Oog van de Storm

Verdieping 4, westvleugel

‘Ik vind mijn weg wel,’ zei William. ‘Bedankt dat je mijn spullen hebt aangenomen.’

De jongen knikte, zette zijn koptelefoon op en verdween achter de toonbank.

William zette koers naar de eerste tentoonstelling. Dit keer keek hij anders rond dan bij eerdere bezoeken. Hij wist niet precies wát hij zocht, maar hij bewoog in een vlotte pas door de uitgestorven zalen. Op de eerste verdieping vond hij niets. Toch bleef hij even glimlachend staan onder een levensgrote blauwe vinvis, die aan het plafond hing en een hele zaal besloeg.

Op de tweede en derde verdieping vertraagde hij. Zijn blik gleed over de glazen kasten vol oude kleding en gereedschap. Hij nam alles zo aandachtig in zich op, alsof hij in zijn hoofd aantekeningen

maakte die hij niet op papier durfde te zetten. Geen kast sloeg hij over.

Toen viel zijn oog op een deur met een bordje. *Binnenkort te ontdekken: onze nieuwe onderzoeksbibliotheek.*

William schoof het bordje opzij en opende de deur. Binnen trof hij alleen hoge steigers, stapels planken en grote afdekzeilen aan.

Op de vierde verdieping torende het geraamte van een vleesetende dinosauriër dreigend boven hem uit. Zonder te aarzelen liep William door, regelrecht naar de laatste tentoonstelling: Het Oog van de Storm.

De zaal was zacht verlicht, maar door zijn bezoek bij avond bijna pikkedonker. Aan de muren hingen griezelige dierenskeletten en oeroude fossielen. Af en toe schoot er een bliksemflits over het plafond. Het was geen echte bliksem, maar onderdeel van speciale verlichting. Kort daarna rommelde een zware donder.

William liep langs een meteoriet met een staart van licht die flakkerde alsof de ruimtesteen echt zou neerstorten. Even verderop borrelde een vulkaan, roodgloeïend en onheilspellend. Uit een muur boog een reusachtige golf, bevroren in beweging, maar zó groot dat ze de hele zaal onder water kon zetten.

Hij bleef staan voor een metalen kooi met daarbij de woorden: *Het gevaarlijkste dier ter wereld.* Maar in de kooi zat niets behalve een spiegel.

Wat was dat?!

Via de spiegel en het licht van een bliksemflits dacht William iemand anders te zien. Achter in de zaal.

Hij draaide zich razendsnel om, maar de ruimte was alweer donker.

Een nieuwe bliksemstraal schoot over het plafond.

Opnieuw meende William iets te zien bewegen in de schaduwen. Dit keer was de gedaante dichterbij.

De zaal werd weer opgeslokt door de duisternis en het rommelen van de donderslag klonk.

William kneep zijn ogen samen en hield zijn adem in.

Plotseling werd er een rode laser op hem gericht. De laser was zo fel dat het pijn deed aan zijn ogen.

‘Ik weet dat het je eindelijk is gelukt,’ zei een koude stem. ‘Geef het hier.’

Williams mond was zo droog als as en zijn hart bonsde in zijn keel.

‘Wáár is het?’

De rode laser bewoog en William voelde warmte waar die op zijn lichaam scheen.

‘Spreek! WAAR-IS-HET?’

Er klonk een knetterend geluid en het rode licht werd feller.

Het verloren licht

Paf!

De voordeur sloeg dicht alsof er een reus tegenaan had gebeukt. 'Sorry!' riep Lucas snel door het open keukenraam naar zijn moeder. 'Dit was écht de allerlaatste keer.'

Hij had weer eens zijn hand niet op de deurklink gehouden. De wind greep de deur en smakte hem dicht. Dat was deze zomer vaker gebeurd.

Olivia, zijn moeder, schudde glimlachend haar hoofd. 'Heb je de boodschappentas mee?'

Hij hield de tas triomfantelijk omhoog. 'Ik ben zo terug!'

Lucas en Olivia Bell woonden helemaal in het noorden van de Bronx, nog net binnen de grenzen van New York. Hun buurt stond vol hoge, saaie flats, maar zij woonden in een los huisje met een hek eromheen. Het huis was klein en een beetje bijzonder: de voordeur zat niet beneden, maar boven op de eerste verdieping. Dat kwam doordat de garage bijna de hele begane grond opslokte. Alleen de slaapkamer van zijn moeder paste er nog bij. Al het andere – woonkamer, keuken, Lucas' kamer – zat boven.

Hij daalde het trappetje af dat de voordeur verbond met hun moestuin langs de straat. Nog voordat hij beneden was, zweefden de frisse geur van munt en de zoete lucht van rijpe tomaten hem tegemoet. De moestuin was de trots van zijn moeder. Ze kende de naam van elk plantje. En als planten konden stemmen, was zij hun burgemeester geweest.

Lucas hielp zijn moeder steeds vaker, in de moestuin of met andere dingen zoals de boodschappen. Ze hadden een hechte en warme band. Olivia was er altijd voor hem: ze hielp met zijn huiswerk, wist hem op te vrolijken als hij zich somber voelde en luisterde altijd met aandacht. Hij kon met haar over alles praten. Behalve over één ding...

Zijn vader.

Elke keer als Lucas naar de overkant keek, naar de enorme begraafplaats *De Eeuwige Bloei*, werd hij eraan herinnerd. Zijn vader leefde niet meer...

Lucas wist bijna niets over hem. Hij had hem nooit ontmoet, nooit een foto van hem gezien en kende zelfs zijn naam niet.

Het was Lucas' grootste wens om even met zijn vader te kunnen kletsen. Gewoon hem aankijken, een hand geven, of een knuffel. Zijn stem horen. Hij wilde alles over hem weten. Maar dat bleek lastig. Telkens als hij zijn moeder iets vroeg over zijn vader, werd ze opeens stil. En ook droevig. Soms trok ze zich zelfs terug in haar slaapkamer. Dat was nooit Lucas' bedoeling. Hij wilde haar geen verdriet doen – zij was de laatste die dat verdiende. Daarom was hij gestopt met vragen stellen over zijn vader.

Eén keer had Lucas toch wat antwoorden gekregen. Zijn ouders hadden elkaar ontmoet in het *New York Hospital*, het grootste ziekenhuis van de stad. Zijn vader werkte daar als beginnend arts, zijn moeder nog altijd als verpleegkundige. Hij wist ook hoe zijn vader was overleden. Onwetend over Olivia's zwangerschap was hij naar Nigeria gereisd. Daar hielp hij, namens een hulporganisatie, bij een uitbraak van *ebola*, een gevaarlijke ziekte. Hij raakte besmet en overleed binnen enkele dagen, nog voor Lucas werd geboren. Zijn lichaam mocht niet naar Amerika gebracht worden en daarom was hij hier niet begraven.

Lucas liep langs kapperszaak *Hare Majesteit* en sloeg de hoek om. Aan het einde van de straat zag hij al de luifel van de buurtsuper – zijn bestemming. Daar vlak achter lag het metrostation, hoog boven een hobbelige autoweg vol kuilen en scheuren. Het was de allerlaatste halte vanaf het centrum van New York. De avondzon hing nog net boven het station en piepte met gouden stralen tussen de hoge flats door.

'Hé, Arendsnest!'

Ah nee, zuchtte Lucas in zichzelf. Jair en Don hingen hier weer. Die twee waren hier vaker dan de prullenbak.

Op de basisschool had hij met de twee pestkoppen in de klas gezeten. Jair was smal, bijna een kop kleiner dan Don, en droeg

een kleine staart in zijn haar. Lucas noemde het in zijn hoofd een rattenstaartje. Don daarentegen had een kort, gemillimeterd kapsel, brede schouders en armen zo sterk dat zijn greep wel op die van een roofvogel leek. Maar gek genoeg was niet hij degene die naar een vogel werd vernoemd.

Arendsnest was de bijnaam die Jair en Don hem hadden gegeven sinds zijn spreekbeurt over roofvogels. Hij had toen het nest van een zeearend laten zien, het grootste nest van alle vogels. Jair deelde klassikaal dat hij het op Lucas' kapsel vond lijken.

Lucas had een bos donkerblonde krullen die elke dag hun eigen kant op sprongen. Geen kam kon daar iets aan veranderen. Hij was helemaal niet ijdel, maar het leek hem fijn als zijn haar zich eens netter zou schikken. Zelfs de kapper keek moeilijk naar zijn krullen! Toch kreeg hij er tot zijn eigen verbazing ook wel eens complimenten over, van een paar meisjes en zijn moeder. Zij vonden dat hij ze nooit mocht afknippen. Zijn moeder had overigens geen krullen. Lucas dacht dat hij die van zijn vader had geërfd. Maar ja, zoals zoveel dingen over hem, wist hij dat niet zeker.

‘Ik heb jou de hele zomer niet gezien,’ zei Jair. ‘Waar heb je uitgehangen?’

‘Niet bij de kapper naast je huis,’ zei Don grinnikend.

‘Ik heb vooral in de buurt van een ventilator gezeten,’ zei Lucas.

Dat was niet helemaal waar, maar hij wilde hen niet vertellen waar hij wél naartoe ging: *Bronx Park*. Het was de leukste plek. In het park lagen een botanische tuin en een dierentuin. Op woensdagen waren ze gratis te bezoeken. Lucas ging meestal naar de botanische tuin, want zijn lievelingsdieren vlogen gewoon vrij rond: roofvogels. Ze vlogen hoog boven iedereen, konden op grote afstand hun omgeving observeren en razendsnel uit het zicht verdwijnen met een duikvlucht.

In Bronx Park leefden twee roodstaartbuizerds. Ze vlogen het hele jaar door samen en moesten wel de beste vrienden zijn. Hij beleefde een geluksmomentje als hij ze spotte, maar hij had nog nooit iemand anders naar ze zien opkijken. Zijn liefde voor roofvogels was misschien aangeboren. Zijn moeder hield ook erg

van vogels, vooral van ijsvogels, omdat ze zo kleurrijk, klein en zeldzaam waren.

Naar Bronx Park ging Lucas meestal alleen of samen met zijn moeder. Vrienden had hij niet. Op de basisschool had hij niet echt aansluiting gevonden. Het duurde nooit lang voordat een klasgenoot iets flauws tegen hem zei. Voor verjaardagsfeestjes of speelafspraken werd hij zelden gevraagd. In het begin deed dat pijn – vooral als hij er later achterkwam wat hij had gemist. Maar na een tijdje raakte hij eraan gewend. Soms vroeg hij zich af of er iets bij hem miste, een soort ‘vriendenmaak-knop’ die ontbrak. Kwam dat doordat hij zonder vader was opgegroeid? Of had dat er helemaal niets mee te maken?

Toch gaf Lucas de hoop niet op. Binnenkort begon hij op zijn nieuwe school en hij was klaar om het opnieuw te proberen.

‘Naar welke middelbare school ga jij eigenlijk?’ vroeg Jair.

‘De Kompasroos,’ zei Lucas.

‘Wat? Laten zij scholieren toe uit ónze buurt?’ zei Don.

Lucas had zelf ook nog steeds moeite het te geloven. De Kompasroos stond bekend als een uitstekende school. En meestal betekende ‘uitstekend’ dat het veel te duur was voor hem. Maar dit keer had zijn moeder alles op alles gezet om hem er toch op te krijgen.

‘Iedereen van over de hele wereld kan zich aanmelden,’ zei Lucas. Hij trok hij de boodschappentas wat hoger op zijn arm. ‘Maar eh... ik moet nu echt gaan.’

‘Wat doe je vanavond?’ vroeg Jair.

‘Niks,’ zei hij schouderophalend.

‘Kom je met mij en Don hangen?’

Waarom zou ik met hén willen hangen? dacht Lucas. Ze waren vaak genoeg gemeen geweest. Laat staan dat hij een vriendschappelijke klik voelde.

‘Kom op, geniet nog even!’ zei Jair. ‘Het is zaterdag, het allerlaatste weekend van de zomervakantie. Maandag zit je tot over je oren in het huiswerk.’

Lucas dacht na. Hij had zichzelf beloofd om op zijn nieuwe school zijn best te doen vrienden te maken. Jair en Don waren

beste vrienden, misschien kon hij iets van hen opsteken. Zijn moeder zou in elk geval blij zijn. Ze had deze zomer bijna dagelijks gezegd dat hij te veel binnen zat.

‘Oké, vooruit dan,’ besloot Lucas.

‘Kom na het avondeten naar *De Slak*,’ zei Jair.

De Slak was een metershoog kunstwerk waar je ook op kon klimmen. Het speelbeest was geïnspireerd op de vrolijk gekleurde snoeprietslak uit de Caraïben, wist Lucas. Het stond in het parkje achter het metrostation. Op de basisschool namen juffen en meesters de klas er soms mee naartoe als de zon scheen. Maar nu kwam hij er niet meer. Bronx Park was veel leuker en De Slak rook alsof er een stinkdier in woonde.

Na zijn bezoek aan de buurtsuper haastte Lucas zich naar huis. Zijn moeder was nog in de keuken bezig.

‘Bedankt dat je gegaan bent,’ zei ze. ‘Ik had er geen puf meer voor. Het was een zware dienst vandaag.’ Olivia droeg een losse jurk met bloemenprint. Onder de zoom waren haar ‘verpleegkundigenbenen’ te zien, zo noemde ze het altijd. Haar kuiten waren dooraderd van al dat lopen in het ziekenhuis.

‘Ik ben net door twee oud-klasgenoten gevraagd om vanavond met hen te hangen,’ vertelde Lucas.

‘O, gezellig!’ zei Olivia meteen. ‘Dat moet je straks ook doen met je nieuwe klasgenoten. Zo maak je vrienden. Morgen, als ik terug ben van mijn werk, kunnen we samen de brief van De Kompasroos doornemen. Je hebt trouwens ook een rugzak nodig. Er ligt er een in de garage. Die heb ik ooit gekregen in een kerstpakket. Ik zal hem morgen opduiken.’

‘Ik kan hem nu wel pakken,’ zei Lucas gretig, terwijl hij zich rechtop spande.

Hoewel de garage bijna de hele begane grond van hun huis innam, was hij er nog nooit binnen geweest. Zijn moeder hield de deur op slot, omdat ze vond dat de garage slecht onderhouden was.

Eens had hij gevraagd wat er eigenlijk lag. Ze hadden toch geen auto? Zijn moeder had uitgelegd dat er vooral oude spullen van hemzelf stonden – ‘voor later, als je zelf kinderen hebt’. Ook

zouden er nog dingen staan van een huurder. Vroeger had Olivia de garage namelijk verhuurd om wat extra geld te verdienen, maar daarmee was ze gestopt toen ze zwanger was van Lucas.

Toch knaagde het bij Lucas. Waarom zou een huurder zomaar spullen achterlaten? En waarom klonk zijn moeder altijd een beetje raar als het over de garage ging?

Olivia leek te aarzelen over zijn voorstel. Haar blik gleed even naar buiten en toen snel weer terug.

‘Kom op, morgen heb je weer een drukke dienst,’ drong Lucas aan, zoals Jair net ook bij hem had gedaan. ‘En daarna help je me al met die schoolbrief. Laat mij dit doen. Ik maak er een bliksemsnelle duikvlucht van, zoals een ijsvogel dat kan.’

Olivia zuchtte en glimlachte. ‘Goed dan. Het eten is toch nog niet klaar. Pak jij de zaklamp uit de voorraadkast? De rugzak ligt in de opbergruimte van de garage en daar is het donker.’

Lucas liep naar de voorraadkast. Terwijl hij de deur open trok, wierp hij een snelle blik over zijn schouder. Zijn moeder stond op haar tenen boven op de koelkast te rommelen.

Dus dáár lag de garagesleutel!

Hij hing de boodschappentas aan een haakje, greep de zaklamp en liep terug.

‘Hier is de sleutel van de binnendeur,’ zei Olivia. ‘De opbergruimte ligt achter de witte tussenwand. Raak niks onnodig aan en vergeet niet de deur weer op slot te doen.’

Dat laatste riep ze nog net na, want Lucas stormde al de trap af. Zijn hart bonsde, alsof het mee wilde gluren. Voor het eerst zou hij de verboden ruimte zien!

Met de nodige moeite draaide hij de sleutel om en duwde de garagedeur open. Hij voelde zich net een ontdekkingsreiziger. Zijn vingers gleden langs de muur, op zoek naar de lichtknop.

Klik.

De oude plafondlamp flikkerde, knipperde... en sprong toen tot leven.

Zijn moeder had gelijk: de garage was slecht onderhouden. De plafondlamp hing scheef, stukken verf bungelden als losse velletjes van de muren en in de hoeken kleefden lege spinnenwebben. Ook

de lucht rook muf en overal lag een dikke laag stof, alsof er al jaren niemand meer binnen was geweest.

Lucas liet zijn blik dwalen over de spullen die vast van de oude huurder waren geweest. In het midden stond een bijna schoongeveegd krijtbord. Langs de muur verhief zich een kast vol boeken met nummers op de rug. Iets verderop doemde een gesloten metalen kast op, met ernaast een werkbank waar gereedschappen akelig netjes lagen opgesteld.

Hij verschoof langzaam naar de werkbank en boog zich eroverheen. In de groeven van het houten blad glinsterden kleine gouden schilfers.

De metalen kast ernaast bleek gevuld met sorteerbakjes. In elk bakje lagen piepkleine onderdelen: schroefjes, tandwielletjes, veertjes en andere priegelige dingetjes.

Het leek wel of de huurder bezig was geweest iets ingewikkelds te maken... Maar wat dan?

Lucas draaide zich om en keek naar de boekenkast. Zijn ogen gleden over de titels.

Kandidaten exotische materie.

De onzichtbare schaduw van het universum.

Het tollen van sterren.

Zwaartekracht ontkracht.

Ons wegvliegend sterrenstelsel.

De smaken van deeltjes en antideeltjes.

Hij slikte. Dit was geen gewone verzameling boeken...

Lucas hoorde bestek in de keuken kletteren. Zijn moeder was vast bijna klaar met koken. Hij moest opschieten.

Snel liep hij naar de witte wand die de garage in tweeën splitste. Laag in het midden zat een houten paneel. Hij schoof het opzij en kroop erdoorheen, de opbergruimte in.

Het was er donker, benauwd en het rook nog muffiger dan de rest van de garage. Lucas klikte de zaklamp aan. Het licht gleed over volgepakte vuilniszakken en stapels dozen. Papiervisjes schoten zigzaggend weg tussen de kieren. Hij bleef gehurkt, anders

zouden zijn krullen beslist een paar spinnenwebben meeslepen.

Tussen de zakken vond hij zijn oude zeearendknuffel en het roodstaartbuiserdbordje van de schooltuin. Maar geen rugzak.

Na nog wat kruipen zag hij hem eindelijk, half uit een vuilniszak steken. Het was een ruime rugzak, met op het voorvak de letters NYH – van het New York Hospital.

Lucas zuchtte. De rugzak was lomp, ouderwets en veel te groot. Maar ja, een nieuwe zat er voorlopig niet in.

Met een sip gezicht liet hij de zaklamp verder door de ruimte glijden. Het licht viel op iets in de hoek. Geen vuilniszak. Geen doos. Maar... een kist. Een antieke houten kist, die op vier korte poten stond. Op de platte klep zaten aan beide kanten gebogen handvatten.

Lucas' hart sloeg een slag over. Hij kon zich niet herinneren dat hij de kist ooit eerder had gezien. Wat zou erin zitten?

Hij kroop dichterbij en scheen met zijn zaklamp langs het stoffige hout. In het midden zat een rond sleutelgat, maar er was geen sleutel te bekennen. Voorzichtig trok hij aan de handvatten. Geen beweging. Nog een keer, harder. Nog steeds niets.

Hij zette zijn vingers onder de klep, haalde diep adem en trok zo hard hij kon...

Krak!

Een stukje hout brak af en een wolk stof sprong op. Lucas kneep zijn ogen dicht en wuifde wild in de lucht.

Het hout was broos geworden, alsof de tijd zelf eraan had geknaagd. Hoe oud was de kist eigenlijk?

Knipperend deed hij zijn ogen open – en verstijfde. *Huh?* Het sleutelgat... gaf licht! Felblauw licht, als de rugveren van een ijsvogel.

Voorzichtig stak hij zijn hand door de lichtstraal. Toen bracht hij zijn oog voor het sleutelgat. Binnenin kriskraste een web van haarfijne lichtstralen. Het leken wel lasers! Dit was helemaal geen gewone oude kist...

Lucas ging rechtop zitten en scheen met de zaklamp op de plek waar het hout was afgebroken. Onder het gespleten hout blonk iets zilverkleurigs.

Staal!

Waarom zat er staal onder het hout?

In het metaal was een tekening gegraveerd. De lijnen liepen verder onder een stukje hout dat nog vastzat aan de rand van de klep. Het hout was toch al half kapot... Lucas brak nog een stukje af, blies het stof weg en liet het licht erop vallen.

Het leek wel een symbool. Een liggende acht? Of misschien... een zandloper op zijn kant? Hij wist het niet. En hoe langer hij keek, hoe minder zeker hij werd. Waar zou het symbool voor staan?

‘Lucas, eten!’ riep Olivia plots vanaf boven aan de trap.

Van schrik liet Lucas zijn zaklamp vallen. Het voelde alsof hij iets deed wat niet mocht, alsof hij iets zag wat niet voor hem bestemd was...

‘Ik kom eraan!’

Hij raapte snel de zaklamp op en richtte het licht weer op het symbool. Als het van een plant of dier was geweest, had hij het vast herkend. Maar dit... dit was anders.

Gehaast drukte hij de twee afgebroken stukken hout terug op hun plek. Ze bleven gelukkig zitten, maar de barsten waren nog te zien.

Hij kroop naar buiten, maar stopte abrupt. Zijn schooltas! Hij schoof weer achteruit en trok de lompe rugzak mee. Zijn blik gleed nog één keer naar de kist.

Op dat moment doofde het blauwe licht uit het sleutelgat. De hoek werd pikdonker en de kist onzichtbaar.